

[Holger Andersen.]

har jeg og andre ærede Medlemmer kun kunnet slutte os til med ikke ringe Betænkelighed, thi det Ændringsforslag, der forelægges her, er jo ikke af samme Indhold som den bortfaldne Paragraf. Den bortfaldne Paragraf indeholdt i Virkeligheden et Forbud mod udenrigsministerielle Embedsmænds Adgang til Bierhverv, saafremt ikke Finansudvalgenes Tilslutning i det enkelte konkrete Tilfælde, hvor Tjenestemænd allerede havde Bierhverv, opnaaedes. Her stilles derimod et Forslag, som gaar ud paa, at

„Tjenestemænd i Udenrigsministeriet kan ikke have Beskæftigelser af den i Tjenestemandslovens § 44, Stk. 2, omhandlede Art, medmindre Tilladelse gives af Udenrigsministeren efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.“

Man ser altsaa, at den Bestemmelse, der er indsat her, ikke rummer det kategoriske Forbud, der blev vedtaget i Folketinget i 1921, og i og for sig heller ikke rummer en Bestemmelse svarende til § 141. Men alle Medlemmer af Udvalget har været enige i den principielle Opfattelse af dette Spørgsmaal, som kom til Udtryk i den bortfaldne Paragraf, den tidligere § 141.

Det er ud fra denne Opfattelse, Udvalget har kunnet gaa med til at acceptere det af Ministeren stillede Ændringsforslag. Denne Udtalelse i Betænkningen er saaledes Udtryk for, hvad Rigsdagens Partier, som de var repræsenterede i det paagældende Udvalg, mente, og dermed er det Krav sket Fyldest, som fra de forskellige Sider blev ført saa stærkt frem i denne Sag den 3. Maj 1921, at Afgørelsen af dette Spørgsmaal burde ligge hos Rigsdagen.

Derfor har ogsaa jeg, om end med visse Betænkeligheder, kunnet gaa med til den Formulering, Paragraffen nu har faaet, idet jeg føler mig forvisset om, at det, som alle Repræsentanter for de fire Partier har skrevet i den her foreliggende Udvalgsbetænkning, er Udtryk for, hvad Rigsdagen vedblivende mener om det Spørgsmaal, hvorvidt Udenrigsministeriets Embedsmænd bør have Sæde i Erhvervsselskaber og lignende Selskaber som dem, der var Tale om i Kommissionsindstillingen af 1921 og i Folketingets Vedtagelse i 1921.

Fraenkel: Jeg maa tilstaa, at jeg har aldrig med en saadan Ulyst taget Ordet

i en Sag fra denne Plads, som jeg gør det i Dag. Naar jeg da alligevel gaar herop, kan jeg næsten sige, at jeg er tvunget til det. Paa den ene Side har jeg i Udvalget staaet i nært Samarbejde med en Række Mænd, der staar paa samme Standpunkt som jeg, først og fremmest med det ærede Medlem, der lige forlod Talerstolen, og dernæst er det ventet og forlangt af mig. Solidaritetspligten byder mig da, ogsaa her for aabent Tæppe, at vedkende mig og begrunde min Opfattelse i dette Spørgsmaal. Med en Ulyst, siger jeg, som jeg aldrig har følt før, bøjer jeg mig saa under Solidaritetspligtens Krav, og denne Ulyst skyldes en hel Række af Momenter, som hvert for sig vilde være tilstrækkeligt.

For det første — og det lægger jeg ikke mindst Vægt paa — er Sagen ved at blive draget frem paa dette Tidspunkt og ved hele den Maade, paa hvilken den er blevet behandlet indtil Dato, blevet, hvad jeg vil kalde en malproper Sag for at anvende et Fremmedudtryk, der muligt virker noget mindre stødende end det tilsvarende danske. Det er blevet en malproper Sag, fordi denne Sag jo i Virkeligheden længe har været afgjort. Hvor Villien pegede hen i den store Kommissionsbetænkning af 1921, kan der ingen som helst Tvivl være om. Den peger netop paa den Slags Stillinger, som det nu kræves, at man skal anse det for muligt for Udenrigsministeriets Embedsmænd at indtage.

Men dernæst — jeg bliver nødt til at gentage Ting, som baade den ærede Ordfører og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, navnlig sidstnævnte, saa overordentlig udførligt og klart har gjort Rede for, et og andet bliver jeg nødt til at gentage af det, fordi det jo er de samme saglige Argumenter, jeg maa anføre i dette Spørgsmaal — er Sagen jo blevet afgjort her i Tinget i de allerklareste Udtryk gennem den Betænkning, der blev afgivet herfra i 1921, og hvori vi gentager med de samme Ord Kommissionsbetænkningens Udtalelse: at Udenrigsministeriets Embedsmænd maatte ikke finde Beskæftigelse med varig Løn i Erhvervsselskaber.

Jeg selv har deltaget stærkt i Forhandlingerne i sin Tid om dette Punkt. Jeg skal tillade mig at henvise til Folketingets Forhandlinger 1920—21 Sp. 5292; jeg skal tillade mig at henvise til samme Aargang